

מסכת יומא

פרק ב

א. בראשונה כל מי שרוצה לתרם את המזבח, תורם. ובזמן שהן מרבין, רצין ועולין בכבש, וכל הקודם את חברו בארבע אמות זכה. ואם היו שניהם שוין, הממנה אומר להם הצביעו. ומה הן מוציאים, אחת או שתיים, ואין מוציאים אגדל במקדש:

ב. מעשה שהיו שניהם שוין ורצין ועולין בכבש, ודחף אחד מהן את חברו, ונפל ונשברה רגלו. וכיון שראו בית דין שפאין לידי סכנה, התקינו שלא יהו תורמין את המזבח אלא בפנים. ארבעה פסות היו שם, וזה הפיס הראשון:

ג. הפיס השני, מי שוחט, מי זורק, ומי מדשן מזבח הפנימי, ומי מדשן את המנורה, ומי מעלה אברים לכבש, הראש והרגל, ושתי הידים, העקץ והרגל, הסזה והגרה, ושתי הדפנות, והקרבנים, והסלת, והחבתין, והזין. שלשה עשר פהנים זכו בו. אמר בן עזאי לפני רבי עקיבא משום רבי יהושע, דרך הלוחי הנה קרב:

ד. הפיס השלישי, חדשים לקטרת באו והפיסו. והרביעי, חדשים עם ישנים, מי מעלה אברים מן הכבש ולמזבח:

ה. תמיד קרב בתשעה, בעשרה, באחד עשר, בשנים עשר, לא פחות ולא יותר. כיצד. עצמו בתשעה. בחג, ביד אחד צלוחית של מים, הרי כאן עשרה. בין הערבים, באחד עשר, הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני גזירי עצים. ובשבת באחד עשר, הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני בזיכי לבונה של לחם הפנים. ובשבת שבתוך החג, ביד אחד צלוחית של מים:

ו. איל קרב באחד עשר, הכשיר בחמשה, הקרבים והסלת והיין בשנים ישנים:

ז. פר קרב בעשרים וארבעה, הראש והרגל, הראש באחד, והרגל בשנים. העקץ והרגל, העקץ בשנים, והרגל בשנים. הקזה והגרה, הקזה באחד, והגרה בשלשה. שתי ידיים בשנים. שתי דפנות בשנים. הקרבים והסלת והיין בשלשה שלשה. במה דברים אמורים, בקרבנות צבור. אבל בקרבן יחיד, אם רצה להקריב, מקריב. הפשטן ונתוחן של אלו ואלו שוין:

